

РЕШЕНИЕ

№ 1451

гр. Варна, 09.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Виляна Н. Михалева

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Николай Св. Стоянов Въззивно гражданско дело № 20233100501843 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 07.07.2023г. на Прокуратурата на Република България срещу Решение №2263/22.06.2023г. по гр. дело №15413/2022г. на ВРС, 43-ти състав, в частта с което е осъдена ПРБ, на осн. чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ, да **заплати** на З. К. Б., ЕГН*****, сумата от **1500.00лв.** представляваща обезщетение за претърпени **неимуществени** вреди вследствие незаконно обвинение в извършване на престъпление по по чл.354а, ал.2, изр. 2, пр. посл., т.4, вр. ал.1, изр. 1, пр. 4, алт. 1 НК, за което е признат за невиновен и оправдан с присъда №51/15.06.2021г. по НОХД №38/2021г. по описа на Окръжен съд – Варна, потвърдена с решение №41/23.03.2022г. по ВНОХД №291/2021г. по описа на Апелативен съд – Варна, изразяващи се в изпитани негативни емоции, страх, неудобство, стрес, унижение и притеснение, **ведно** със законната лихва, считано от 28.04.2022г. до окончателното изплащане на задължението, както и за разноски съобразно осъдителната част.

Подадена е също и въззивна жалба от 12.07.2023г. на З. К. Б., ЕГН*****, срещу Решение №2263/22.06.2023г. по гр. дело №15413/2022г. на ВРС, 43-ти състав, в частта с което е отхвърлен искът му **з а осъждане** на Прокуратура на Република България да му заплати

обезщетение за претърпени **неимуществени** вреди, вследствие незаконно обвинение в извършване на престъпление по по чл.354а, ал.2, изр. 2, пр. посл., т.4, вр. ал.1, изр. 1, пр. 4, алт.1 НК, за което е признат за невиновен и оправдан с присъда №51/15.06.2021г. по НОХД №38/2021г. по описа на Окръжен съд – Варна, потвърдена с решение №41/23.03.2022г. по ВНОХД №291/2021г. по описа на Апелативен съд – Варна, изразяващи се в изпитани негативни емоции, страх, неудобство, стрес, унижение и притеснение, за разликата над 1500.00лв. до претендираните 5000.00лв.

Във въззивната жалба на Прокуратура на Република България се твърди, че решението, в обжалваните му части, е неправилно и необосновано. Не са събрани доказателства, че ищецът действително е претърпял неимуществени вреди или ако е търпял, те да са пряк резултат от повдигнатото му обвинение. Още повече, че З. Б. е бил многократно осъждан и в момента на привличането му за процесното деяние е изтърпявал ефективно наказание лишаване от свобода, тоест не е настъпила особена промяна в ежедневието му от новото обвинение. Евентуално счита присъденото от ВРС обезщетение за прекомерно по размер. Моли за отмяна на решението в обжалваната част и за отхвърляне на иска в нея, евентуално за намаляване на обезщетението. В о.с.з. поддържа доводите си и искането си до съда.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемата страна не депозира отговор, а в о.с.з. оспорва жалбата.

Във въззивната жалба на З. К. Б. се твърди, че решението, в обжалваните му части, е неправилно, незаконосъобразно, немотивирано и постановено при неправилен анализ на събраните по делото доказателства. В противоречие с правната и житейската логика и без да посочи аргументи ВРС не е кредитирал двамата свидетели на ищеца, показанията на които са точни, ясни, последователни и допълващи се. А щом не ги е възприел ВРС е следвало да отхвърли иска изцяло, което не е направил. Отделно ВРС не е оценил достатъчно негативните емоции на ищеца по време на престоя му в изолатора на затвора. Въззивникът не споделя и логиката на ВРС, че защото е бил осъждан 27 пъти досега, то той не може да търпи негативни изживявания от ново му неоснователно обвинение в друго престъпление, още повече че ако бъде признат за виновен по него би бил осъден на лишаване от свобода към горна граница и при строг режим. Освен това като е прекарал около три месеца в изолатор, заключен денонощно, въпреки очаквано скорошно освобождаване, за ищеца е било възможно да възникнат суицидни мисли. ВРС не е приложил правилно и критерия „справедливост“ в конкретния случай. Моли за отмяна на решението в обжалваната част и за пълно уважаване на предявения иск. В о.с.з. поддържа доводите си и искането си до съда.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемата страна не депозира отговор, а в о.с.з. оспорва жалбата.

При извършената служебна проверка по чл.269 от ГПК настоящият съдебен състав на въззивния съд намира, че обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо. По останалите въпроси съдът взе предвид следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявен от З. К. Б., ЕГН *****, иск с правно основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ за **осъждане** на Прокуратурата на Република България да **заплати** на ищеца сумата от **5000.00лв.**, представляваща обезщетение за **неимуществени** вреди вследствие незаконното му обвинение в извършване на престъпление по чл.354а, ал.2, изр. 2, пр. посл., т.4, вр. ал.1, изр. 1, пр. 4, алт. 1 от НК, за което е привлечен като обвиняем на 15.12.2020г. и е признат за невиновен и е оправдан с присъда №51/15.06.2021г. по НОХД №38/2021г. по описа на ВОС, потвърдена с решение №41/23.03.2022г. по ВНОХД №291/2021г. по описа на Апелативен съд – Варна, влязло в сила на 28.04.2022г., изразяващи се в изпитани негативни емоции, страх, неудобство, стрес, унижение и притеснение, **ведно** със законната лихва от 28.04.2022г. до окончателното изплащане на задължението.

Ищецът твърди, че на 15.12.2020г. бил привлечен като обвиняем по ДП № 1399/2019 г. по описа на Трето РУ-ОДМВР-Варна за престъпление по чл.354а, ал.2, изр. 2, пр. посл., т.4, вр. ал.1, изр. 1, пр. 4, алт. 1 от НК (че на дата 31.10.2019г., в гр. Варна, в складово помещение в Затвора - гр. Варна, без разрешително, държал с цел разпространение високорискови наркотични вещества, съответно описани, на обща стойност 71.64лв., като деянието е при условията на опасен рецидив). След привличането обвиняемият бил разпитан, а по-рано, още на 31.10.2019г., е било извършено претърсване и изземване от складовото помещение в Затвора, с което действие било образувано и ДП. Към 31.10.2019г. и към привличането на 15.12.2020г. Б. изтърпявал ефективно наказание „лишаване от свобода“, за срок от 5г. и 10м. в Затвора – Варна, считано от 07.06.2016г.

Твърди още, че с обвинителен акт от 13.01.2021г. на З. Б. било повдигнато обвинение от ВОП за горепосоченото деяние, по което било образувано НОХД №38/2021г. ВОС. С присъда №51/15.06.2021г. по това дело подсъдимият З. Б. бил признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение. След протест на ВОП, пред Апелативен съд – Варна било образувано ВНОХД №291/2021г. по описа на съда, като с решение №41/23.03.2022г., въззивният съд потвърдил оправдателната присъда. Актът на ВАпС не бил обжалван и влязъл в законна сила през м.04.2022г.

Ищецът твърди и че НП срещу него е продължило повече от година и три месеца, а повдигнато му обвинение било за извършване на тежко по смисъла на НК престъпление, като в резултат на незаконното привличане по ДП и след това от незаконното обвинение в престъпление, той претърпял

неблагоприятни преживявания и състояния – стрес, несигурност, страх от ново осъждане (от 5г. до 15г.), избухливост, тревожност, подтиснатост, безсъние, нервност, затваряне в себе си, световъртеж, липса на апетит и други негативни емоции – всички от които счита за пряка последица от незаконно повдигнатото му обвинение.

Въз основа гореизложеното и на характера на обвинението, периода на процесуалните действия с участие на ищеца и преживяното в личен, морален и здравословен, аспекти от ищеца се моли за обезщетение в претендирания и справедлив според него размер.

Моли и за законна лихва върху обезщетението от деня на оправдаване.

По същество моли за уважаване на исковете и за съдебни разноски, като в о.с.з. лично и чрез пълномощник поддържа исканията си.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът депозира писмен отговор, в който не оспорва само привличането на ищеца за обвиняем, повдигането на соченото обвинение срещу него и финалното оправдаване на ищеца по обвинението. Но всички други предпоставки на иска оспорва, като навежда и следните доводи: Твърденията на ищеца за негативни преживявания са силно преувеличени. Не са били реално претърпяни неимуществени вреди. Ежедневието на ищеца не е било нарушено по никакъв начин, тъй като към този период той е изтърпявал ефективно лишаване от свобода в Затвора – Варна. Б. бил осъждан общо 27 пъти за доказани престъпления, като с последната присъда бил лишен от свобода за 5г. и 10м. Няма и медицински доказателства за увреждания на здравето. Размерът на ищцовата претенция е силно завишен и не е съобразен с разпоредбата на чл.52 ЗЗД, с икономическата обстановка в страната и със съдебната практика в аналогични случаи. Моли за отхвърляне на иска. В о.с.з. поддържа доводите и искането си до съда.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и становищата на страните, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

Между страните няма спор и се потвърждава от приложеното в оригинал ДП, че: на 15.12.2020г. З. Б. е бил привлечен като обвиняем по ДП № 1399/2019г. по описа на Трето РУ-ОДМВР-Варна за престъпление по чл.354а, ал.2, изр. 2, пр. посл., т.4, вр. ал.1, изр. 1, пр. 4, алт. 1 от НК (че на 31.10.2019г., в гр. Варна, в складово помещение в Затвора - гр. Варна, без разрешително, държал с цел разпространение високорискови наркотични вещества, съответно описани, на обща стойност 71.64лв., като деянието е при условията на опасен рецидив); по-рано, още на 31.10.2019г., било извършено претърсване и изземване от складово помещение в Затвора, с което действие било образувано и самото ДП.

Между страните няма спор и се потвърждава от приложеното в оригинал НОХД, ВНОХД още, че: с обвинителен акт от 13.01.2021г. на Б. било повдигнато обвинение от ВОП за горепосоченото деяние, по което е било образувано НОХД №38/2021г. ВОС; с присъда №51/15.06.2021г. по това

дело подсъдимият З. Б. е бил признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение; след протест на ВОП, пред Апелативен съд – Варна било образувано ВНОХД №291/2021г. по описа на съда, като с решение №41/23.03.2022г., въззивният съд потвърдил оправдателната присъда; актът на ВАпС не бил обжалван и влязъл в законна сила през м.04.2022г.

От приобщеното ДП се изяснява още, че в хода на ДП, с участието на обвиняемия са били извършени следните действия: разпит, предявяване на разследването и повторно същото на друга дата. От НОХД и ВНОХД е видно, че в о.с.з. пред ВОС и ВАпС подсъдимият се е явявал и се е защитавал лично и чрез пълномощник.

От представената електронна справка за съдимост с бюлетините към нея се установява, че З. Б. е бил осъждан 27 пъти до момента на привличането му като обвиняем по процесното ДП, включително многократно на „лишаване от свобода“ ефективно. Към 31.10.2019г. и към привличането по ДП на 15.12.2020г. Б. е изтърпявал ефективно наказание „лишаване от свобода“, за срок от 5г. и 10м. в Затвора – Варна, считано от 07.06.2016г.

Показанията на св. Ив.Н. съдът цени като базирани на личните му впечатления за част от обстоятелствата. От тях се изяснява, че двамата със З. Б. са изтърпявали „лишаване от свобода“ в Затвора – Варна, по едно и също време. През есента на 2019г. на Б. било повдигнато обвинение в извършване на престъпление свързано с наркотици, вследствие на което било образувано дело, а ищецът бил заключен в изолатор – единична килия, в която лишеният от свобода бил заключен денонощно с право на 1 час престой на открито, само на обозначено място. През този период Б. и свидетелят не са се виждали, но успявали да говорят през прозорец на килията на Б.. Св. Н. знаел, че ищецът не бил виновен в извършване на престъплението с наркотиците. Б. приел много тежко престоя си в изолатора, който продължил около три месеца, като дори му окапали зъбите. След като бил освободен от изолатора ищецът бил променен – бил потиснат и депресиран, гледал с празен поглед. Свидетелят твърди, че го бил посъветвал да потърси помощ от психолог, тъй като ищецът повтарял, че животът му бил свършил. Обяснява тази промяна с несправедливото обвинение, тъй като при евентуална осъдителна присъда, наказанието щяло да бъде тежко.

Показанията на св. Ив. Б. съдът цени корективно на осн. чл.172 от ГПК. От тях се изяснява, че през 2019г. брат му бил несправедливо обвинен в извършване на престъпление, свързано с наркотици. Свидетелят узнал за това в телефонен разговор с ищеца, когато последният заявил на брат си, че иска да сложи край на живота си. Според свидетеля някой е искал да набеди брат му, като му подхвърлил наркотици. Ищецът имал 27 присъди, но след никоя от тях не е имал намерение да се самоубива, защото бил извършил деянията, за които бил обвинен. Не така било относно наркотиците. В момента З. Б. е добре, работи и всичко е наред.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и приложимата към

нея нормативна регламентация, съдът достигна до следните **правни изводи**:

Съгласно чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано. Отговорността на съответния държавен орган е обективна, а предпоставка за ангажирането ѝ е фактът, че ищецът е бил обвинен в извършване на престъпление, като впоследствие не е била реализирана наказателната му отговорност по някоя от сочените причини. В тези случаи обвинението се квалифицира като незаконно, независимо дали отделните процесуално-следствени действия са били извършени в съответствие със закона и правомощията на разследващия орган. Тоест вината не е елемент от състава на отговорността по ЗОДОВ, а последната се обяснява с понасяне на риска от такива действия на правозащитните органи, които в крайна сметка не са довели до реализиране на наказателна отговорност, но за сметка на това са причинили вреди на привлеченото лице. Поради това държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице (чл.4 ЗОДОВ).

От горното следва, че в тежест на ищеца по искове по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ е да докаже пълно и главно: 1/ наличието на обвинение спрямо него в извършване на престъпление; 2/ признаване, с влязъл в законна сила съдебен акт, на обвиняемия и/или на подсъдимия за невиновен или прекратяване на наказателното производство срещу него; 3/ конкретно претърпани имуществени и/или морални вреди; 4/ причинно-следствена връзка между производството по реализиране на наказателната му отговорност и претърпените вреди, която е от категорията на пряката и непосредствената; 5/ размер на обезщетението за доказаните по вид и обем вреди.

В настоящия случай, както вече се мотивира, няма особен спор, като се и доказаха от представените писмени доказателства, в това число материалите по относимите НОХД и ДП, първите две от предпоставките на разглежданото субективно право, поради което тези обстоятелства се явяват изяснени. Спорът между страните по делото е относно останалите три елемента от състава на субективното право (вредите, причинната връзка и размера) и по тях, с оглед на данните по делото, съдът намира следното:

Неимуществените вреди, като родово понятие, включват съвкупността от накърнените или засегнати нематериални и лични аспекти от физиологичната и психо-емоционалната сфера на едно лице, в това число честта му и името му в обществото. Въпреки че се касае за засегнати морални ценности на лицето, на общо основание те подлежат на доказване от ищеца. Степента на доказване обаче е донякъде занижена спрямо всички други

обстоятелства от състава на предявеното право, доколкото моралният характер на вредите предполага и известни житейски предположения, макар и базирани на обективни критерии. Конкретно за вредите по ЗОДОВ практиката приема, че досежно базисните негативни изживявания от незаконно повдигнато му обвинение ищецът може да се ползва от базисна презумптивност. Но когато се претендира обезщетение за конкретни негативни изживявания извън и над основните, тогава те следва да бъдат пълно и главно доказани от ищеца. Като на самостоятелно доказване подлежи и пряката причинна връзка между вредите и деянието по ЗОДОВ. Обобщено в горния смисъл е и съдебната практика, от която само за пример: *Решение №165 от 16.06.2015г. по гр.д. №288/2015г. на 3-то ГО на ВКС; Решение №480 от 23.04.2013г. по гр.д. №85/2012г., 4-то ГО на ВКС; Решение №288/19.01.2016г. по гр.д. №6774/2014г., 3-то ГО на ВКС; и други*).

Размерът на подлежащите на обезщетяване неимуществени вреди следва да бъде определен при съблюдаване принципа на справедливостта, закрепен в чл.52 ЗЗД. Нормата предполага се обезвреда на всички телесни и психологични увреждания на пострадалия и претърпяните във връзка с тях физически и душевни болки и страдания, шок, стрес, депресия, безпокойство, дискомфорт и изобщо негативни емоционални усещания. Въведеният от закона критерий изобщо не е абстрактен, а е детерминиран от редица обективно съществуващи обстоятелства, сред които икономическата ситуация в страната, общественото възприемане на справедливостта, характера на вредите, конкретното им проявление върху личността, семейството и социалната и работна среда на пострадалия, възрастта на последния, изминалото от увреждането време, прогнозите за преодоляване на последиците и други (*така и Решение №229/15.07.2013г. по гр.д. №1179/2012г. на ВКС, 4-то ГО; Решение №140/24.07.2013г. на ВКС по гр.д. №1328/2012г., 3-то ГО; Решение №115/05.04.2012г. на ВКС по гр.д. №593/2011г., 4-то ГО; Решение №708/14.01.11г. по гр.дело № 1389/09г.на ВКС и др.*). Самата преценка е винаги конкретна за всеки случай, но моралния характер на вредите логично предполага и известна презумптивност при доказването им.

С оглед спецификата на отговорността по реда на чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ, критерии при преценката за справедливост са конкретно още и: характерът на престъплението, за което подсъдимият е бил обвинен или привлечен; периодът на наказателното преследване; извършените с негово участие процесуални действия; вида на наложената мярка за процесуална принуда; личността, средата и възрастта на увредения; положението му в обществото; отражението на обвинението върху семейния, обществен и професионалния живот на подсъдимия; данните за предишни противоправни по НК прояви; начинът му на живот и обичайната му среда; и други (*Решение №113/12.11.2020г. по гр.д. №90 от 2020г. на ВКС, 3-то ГО; Решение №236/19.10.2016г. по гр.д. № 1543/2016г. на ВКС, 4-то ГО; и други*), които следва да бъдат преценявани съобразно конкретните обстоятелства за всеки отделен случай.

В настоящия случай участието на ищеца в наказателното производство,

като обвиняем и подсъдим, е продължило общо около година и половина, тъй като видно от материалите по ДП и НОХД, привличането на ищеца е било на 15.12.2020г., а на 28.04.2022г. е влязла в сила оправдателната присъда спрямо него. Този период на цялото НП в досъдебна и в съдебна фаза е разумен и от него не може да се изведе накърняване правната сфера на обвиняем/подсъдим. Освен това спрямо последния не е била взета никаква мярка за неотклонение по см. на НПК, а действията по ДП с негово участие са минималните дължими по закон (разпит и предявяване на материали). Защитата в съдебната фаза е била и чрез пълномощник, без задължение за лично явяване или процесуални действия пред съда лично с участието на обвиняемия/подсъдимия. Ето защо от тези обстоятелства не могат да се изведат за случая търпяни неимуществени вреди, повече от базисно презюмираните при минималната държавна намеса.

Действително показанията на св. Ив.Н., базирани на личните му впечатления за част от обстоятелствата, се изясни, че след като през есента на 2019г. на З. Б. било повдигнато обвинение в извършване на престъпление свързано с наркотици, а после било образувано и дело, ищецът е бил заключен в изолатор – единична килия, в която лишеният от свобода бил заключен денонощно с право на 1 час престой на открито на обозначено място, което Б. приел много тежко, а след излизането бил депресиран. НПК обаче не предвижда „настаняване в изолатор“ като мярка за неотклонение във връзка с нуждите на наказателния процес. Обратно – тази мярка е регулирана от ЗИНЗС в две хипотези. Съгласно чл.120 от ЗИНЗС когато е необходимо за предотвратяване на бягство, на посегателство върху живота или здравето на други лица, както и на други престъпления, със заповед на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ лишеният от свобода може да бъде изолиран в единична килия за срок до два месеца без право на участие в колективни мероприятия, като заповедта на директора подлежи на обжалване пред окръжния съд по местонахождението на затвора; като ако по време на изолирането лишеният от свобода покаже добро поведение или отпаднат основанията за изолирането му, органът, издал заповедта, го освобождава от изолация, преди да е изтекъл определеният срок. Вторият случай е по реда на чл.193 от ЗИНЗС, при сериозни дисциплинарни нарушения на лицето, лишено от свобода, чрез заповед на началника на затвора, която може да се обжалва пред административния съд. Следователно и в двата случая се касае за особени и специфични мерки при специфични предпоставки, които мерки не се налагат от органи на ДП или НП, поради което негативните изживявания на адресатите им в резултат на тях не могат да обусловят пряка причинна връзка с действията на или под надзора на ПРБ по повдигане на ново обвинение на лишен от свобода, която пряка връзка е изискуема за състава на чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ. Отделно такива заповеди не са и налични по делото. Затова показанията на свидетеля за иначе изяснените негативни изживявания на ищеца, след поставянето му в изолация, не могат да се зачетат като съставомерни по предявения иск.

Отделно от горното в случая към привличането на ищеца като обвиняем по разглежданото обвинение, същият е бил осъждан цели 27 пъти и

изтърпявал ефективно наказание „лишаване от свобода“ (5г. и 10м. от 07.06.2016г.). Вярно е, че последното съвсем не означава, че лицето не може да търпи негативни изживявания от новото му обвинение, напротив може и това се взема предвид от съда. Същевременно обаче, когато докато изтърпява „лишаване от свобода“ лицето бъде привлечено към наказателна отговорност за друго престъпление, преценката за пряката връзка на негативните изживявания само като резултат от последното обвинение е донякъде разколебана, доколкото самото търпяно в момента наказание също генерира подобни негативни изживявания, т.е. двете паралелни такива трудно могат да се отграничат.

Освен това показанията на св. Н. и св. Б. противоречат помежду им относно причините за депресираността и потиснатостта на ищеца след последното му обвинение – според св. Н. това бил страхът да бъде отново осъден на още години затвор при относително приближаващия край на изтърпяването наказание, а според брата на ищеца причината била, че всички предишни 27 престъпления ищецът бил извършил, но деянието по последното обвинение – не. Това противоречие също следва да се отчете при преценка на гласните по делото доказателства.

По тези три групи съображения показанията на свидетелите на ищеца в случая следва да се зачетат като положителен за ищеца коректив на базисната законова презумптивност на преживяните неимуществени вреди, но не и като самостоятелно и достатъчно основание за наличие на изключителни таква като резултат само от процесното обвинение. Доводите на страните в едната или в другата крайност не могат да се споделят от съда.

Като известни увеличаващи фактори следва да се зачетат повдигнатото обвинение за „тежко“ по смисъла на чл.93, т.7 от НК престъпление при актуално осъждане на лицето за такова, както и пренасянето на делото пред въззивния наказателен съд по протест на ПРБ срещу оправдателна присъда на първата съдебна инстанция.

При обсъдените данни, като съобрази както житейската презюмираност на базисните негативни изживявания от повдигнатото обвинение в контекста на обективните обстоятелства относно НП и личността на обвиняемия-подсъдим, събраните гласни доказателства в мотивирания им контекст и установените за случая увеличаващи и редуциращи обема на отговорността обстоятелства, в заключение съдът намира, за обосновано и справедливо обезщетяването на ищеца със сумата от общо 1500лв., тоест по около 1000.00лв. на година, което е стойност над средната месечна работна заплата за страната в периода 2020-2020г. и е съобразена със съдебната практика при подобни случаи, в това число цитираната от ВРС. Поради това главният иск следва да бъде уважен до тази сума, над която да бъде отхвърлен.

Върху главницата се дължи и законна лихва до окончателно изплащане на задължението, считано от влизане в сила на оправдателната присъда (*ТР №3/22.04.2004г. на ОСГК на ВКС*), поради което на ищеца се следва такава.

В заключение по изложените съображения и поради съвпадане изводите на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд, решението на

последния следва да бъде потвърдено изцяло.

По разноските: С оглед изхода по делото пред ВОС разноските пред ВРС не следва да бъдат ревизирани.

С оглед приетата неоснователност и на двете насрещни въззивни жалби, на никоя от страните не се следват разноски за пред ВОС.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение №2263/22.06.2023г. по гр. дело №15413/2022г. на ВРС, 43-ти състав.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, на осн. чл.280, ал.3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____